

3 Σεπτεμβρίου 2024

Η μικρή Ismet και ο Τούρκος φωτορεπόρτερ Ergin Konuksever

Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Ιστορία, Αρχαιολογία, Παλαιογραφία, Στρατιωτικά & Εθνικά
θέματα

Η ιστορία του Γενικού Νοσοκομείου Λευκωσίας κατά την τουρκική εισβολή δεν θα ήταν πλήρης αν δεν αναφερόταν και μια άλλη πτυχή, που εκφράζει τη μεγαλύτερη διάσταση της ιατρικής, με τις πανανθρώπινες αξίες της και τις αρχές του Ιπποκράτη. Ο θωρακοχειρουργός Ανδρέας Δ. Δημητριάδης περιγράφει δύο χαρακτηριστικά επεισόδια:

«Στις 20 Ιουλίου 1974, η μικρή Ισμέτ, 10 χρόνων, από το τουρκοκυπριακό χωριό Ελιά είχε τραυματισθεί στο θώρακα από αδέσποτη σφαίρα. Μεταφέρθηκε στο νοσοκομείο Ευρύχου. Δεν μπορούσαν εκεί να την περιθάψουν. Με κίνδυνο της ζωής του ο καλός Σαμαρείτης Ανδρέας Χαραλάμπους τη μεταφέρει στο Γενικό Νοσοκομείο Λευκωσίας. Μπήκε χειρουργείο γύρω στα μεσάνυκτα. Η εγχείρηση κράτησε ως τα χαράματα. Όχι μόνο τη χειρούργησα, αλλά την έθεσα και υπό την προστασία μου μέχρι τις 25 Ιουλίου που την παρέδωσα στα Ηνωμένα Έθνη. Τον Αύγουστο 2010 η Ισμέτ, 46 χρόνων πια ώριμη γυναίκα, με ανοικτές αγκάλες και φιλοφρονήσεις με υποδέχθηκε στο σπίτι της. Ήταν μεγάλη η συγκίνηση και των δύο μας...».

Η δεύτερη περίπτωση αφορούσε Τούρκο φωτογράφο - πολεμικό ανταποκριτή, που συνόδευε τα στρατεύματα εισβολής. Πρόκειται για τον φωτογράφο που απαθανάτισε τους πέντε Ελληνοκύπριους αιχμαλώτους -αγνοούμενους γονατιστούς μπροστά στους ένοπλους τούρκους στρατιώτες. Η φωτογραφία αυτή έγινε η πιο διάσημη φωτογραφία της τουρκικής εισβολής.

Μετά την φωτογράφιση αυτή, ο Τούρκος πολεμικός ανταποκριτής, μαζί με έναν συνάδελφό του, οδηγώντας το όχημά τους προς την τουρκική συνοικία της Λευκωσίας βρήκαν στο δρόμο μια έγκυο Τουρκοκυπρία, η οποία απελπισμένη ζητούσε βοήθεια ευρισκόμενη σε στάδιο γέννας. Την πήραν μαζί τους. Το τζιπ που τους μετέφερε έχασε τον προσανατολισμό του και έπεσε πάνω σε ελληνική περίπολο στο Καϊμακλί. Προσπαθώντας να διαφύγουν πυροβολήθηκαν και συνελήφθησαν από εθνοφρουρούς. Αυτοί τους μετέφεραν στο Γενικό Νοσοκομείο Λευκωσίας.

Η ταυτότητά τους άγνωστη στους γιατρούς. Ήταν 16η Αυγούστου 1974. Δινόταν η μάχη της Λευκωσίας. Χαμός μέσα στο Νοσοκομείο. Ο Τούρκος δημοσιογράφος σοβαρά τραυματισμένος στο δεξιό θώρακα μπαίνει αμέσως χειρουργείο, ενώ η Λευκωσία και το Νοσοκομείο τραντάζονταν από τις επιθέσεις των τουρκικών αεροπλάνων.

«Ήταν ίσως η πιο δύσκολη μέρα στο χειρουργείο», θυμάται ο χειρουργός Ανδρέας

Δημητριάδης. Η εγχείρηση τελειώνει με επιτυχία. Όταν η κατάσταση του τραυματία ήταν πια σταθερή και βρισκόταν σε στάδιο ανάρρωσης παρεδόθη στα Ηνωμένα Έθνη και επέστρεψε στην Τουρκία.

Ο γιατρός Δημητριάδης είχε ξεχάσει σχεδόν τελείως το περιστατικό αυτό. Ο Τούρκος δημοσιογράφος όμως, δεν ξέχασε. Επρόκειτο για τον πιο διάσημο δημοσιογράφο και πολεμικό ανταποκριτή στην Τουρκία. Ο Ergin Konuksever με αποστολές σε πολεμικά μέτωπα στο Ιράκ, Αφγανιστάν, Πακιστάν και Κύπρο θεωρείται ήρωας στην πατρίδα του.

Τι είπε ο Ergin

Πέντε Ελληνοκύπριοι συλλαμβάνονται από τις τουρκικές δυνάμεις εισβολής και αργότερα παραδίδονται στους Τουρκοκυπρίους της Τ.Μ.Τ., οι οποίοι τους εκτελούν εν ψυχρώ. Την σκηνή απαθανάτισε ο Τούρκος φωτογράφος-πολεμικός ανταποκριτής Ergin Konuksever, ο οποίος τραυματίστηκε και συνελήφθη από εθνοφρουρούς. Στη κατοχή του βρέθηκαν τα φιλμ με τις φωτογραφίες των Ελλήνων αγνοουμένων.

Ο δημοσιογράφος Ergin Konuksever, σε συνέντευξη του στην Bütün Dünya στις 1/8/2009, αναφέρει μεταξύ άλλων:

«Κατά τη διάρκεια της δεύτερης φάσης της τουρκικής επιχείρησης στην Κύπρο το 1974 τραυματίστηκα σοβαρά. Ήμουν ανταποκριτής της εφημερίδας Günaydin. Συνόδευα τα τουρκικά στρατεύματα. Τα film τα έστειλα στην Τουρκία με στρατιωτικό ελικόπτερο. Μια μέρα βρισκόμασταν κοντά στο χωριό Χαμίτ Μάνδρες, κοντά στη Λευκωσία και επιστρέφοντας χάσαμε το δρόμο. Καθοδόν συναντήσαμε μια Τουρκοκυπρία, η οποία βρισκόταν σε προχωρημένη εγκυμοσύνη και προσπαθούσε να φθάσει σε κάποιο νοσοκομείο. Την πήραμε μαζί μας. Ξαφνικά δεχτήκαμε πυρά από Ελληνοκυπρίους. Ο οδηγός του αυτοκινήτου μας, έπεσε νεκρός από βλήμα όλμου. Ο συνάδελφος μου Adem Yanuz, ανταποκριτής του πρακτορείου «ANKA», πυροβολήθηκε στη κοιλιά από ΕΟΚΑβητατζήδες και παρά τις πολλαπλές επεμβάσεις που του έγιναν δεν επέζησε. Εγώ τραυματίστηκα στο θώρακα και αιμορραγούσα. Άνοιξα το τζάμι του αυτοκινήτου και έδειξα τη φωτογραφική μου μηχανή φωνάζοντας «Είμαι δημοσιογράφος!»»

Ο Ελληνοκύπριος στρατιώτης που πλησίασε, πρόταξε το όπλο του και μού απάντησε: «Είμαι και εγώ δημοσιογράφος, αλλά σήμερα είσαι εχθρός μου».

Μού έβαλαν μια πετσέτα στη πληγή μου και με μετάφεραν στο νοσοκομείο.

Αιμορραγούσα συνεχώς. Φτάνοντας στις Πρώτες Βοήθειες κατάλαβα ότι οι νοσοκόμοι συζητούσαν αν θα με άφηναν να πεθάνω από αιμορραγία. Τότε εμφανίστηκε ένας νεαρός γιατρός με αστραφτερά γαλάζια μάτια, ο οποίος αποτεινόμενος στους νοσηλευτές τους είπε:

«Πήρα τον όρκο του Ιπποκράτη και για μένα δεν έχει σημασία αν είναι Έλληνας ή Τούρκος». Αποτεινόμενος δε, σε μένα μού είπε: «Δεν έχεις να φοβηθείς τίποτα». Με εξέτασε προσεκτικά και πρόσθεσε: «Θα σε χειρουργήσω και όλα θα πάν καλά». Το όνομα αυτού του γιατρού το πληροφορήθηκα 35 χρόνια αργότερα. Ένοιωθα άβολα που για 35 χρόνια δεν είχα καταφέρει να βρω αυτόν τον γιατρό για να τον ευχαριστήσω».

Η Τουρκοκύπρια έγκυος, που αναφέρει ο Τούρκος δημοσιογράφος, γέννησε ένα υγιέστατο παιδάκι στο Γενικό Νοσοκομείο Λευκωσίας.

Ο τούρκος φωτορεπόρτερ ευχαριστεί τον σωτήρα γιατρό του

Για πολλά χρόνια ο δημοσιογράφος Konuksever προσπαθούσε να ανακαλύψει ποιος ήταν ο Έλληνας γιατρός που τον είχε χειρουργήσει το 1974, σώζοντας τη ζωή του. Για το σκοπό αυτό ανάθεσε στον Ahmet Algin, Τουρκοκύπριο γιατρό-ογκολόγο, ο οποίος μετά από τριών μηνών έρευνες - ακόμα και στα αρχεία του Γενικού Νοσοκομείου Λευκωσίας- ανακάλυψε την ταυτότητα του Ανδρέα Δημητριάδη. Ειδοποιήθηκε ο Konuksever, ο οποίος διεμήνυσε στο γιατρό Δημητριάδη ότι ήθελε να τον συναντήσει.

Διευθετήθηκε συνάντηση το καλοκαίρι του 2009 στο εστιατόριο «Chateau Status», απέναντι από το ξενοδοχείο «Ledra Palace», στο οποίο στεγάζεται το Αρχηγείο των Ηνωμένων Εθνών στη Λευκωσία. Οι δύο άνδρες αγκαλιάστηκαν, φιλήθηκαν και για ώρα πολλή διηγούνταν ο ένας στον άλλο τις δικές του ιστορίες.

Τα Μ.Μ.Ε. κάλυψαν ευρέως τη συνάντηση των δύο ανδρών το 2009 και από τις δύο πλευρές του συρματοπλέγματος, ιδιαίτερα στην Τουρκία. «Ευχαριστίες που ήρθαν μετά από 35 χρόνια», έγραφε ο τίτλος της εφημερίδας Bütün Dünya στην Άγκυρα. Στο τέλος της συνάντησης τους, ο Τούρκος δημοσιογράφος σφίγγει το χέρι του γιατρού Δημητριάδη και σκύβοντας στο αυτί, του λέει: «Για μένα, είσαι το χέρι του Θεού. Ευχαριστώ!» Άφησε τα δώρα που είχε φέρει μαζί του για τον σωτήρα-γιατρό του, και επέστρεψε στην Κωνσταντινούπολη.